

Въ назначения день двѣтѣ картини били прѣдставени на градския площадъ и начаса били зѣобиколени отъ голѣма тѣлпа народъ.

Картината на едина живописецъ изобразявала гроздове, но така живо нарисувани, че птицитѣ кацвали на картината и се опитвали да кълватъ, прѣснитѣ зърна.

Другата картина била закрыта съ нѣкакво тѣнко, прозрачно було, прѣзъ което се виждали очертания на хора и дървета.

Атинянитѣ, като се нагледали на живоизрисуваното грозде, дошли при другата картина и захванали да викатъ на живописеца: „Махни булото отъ картината да видимъ по-ясно нарисуваното!“.

„Азъ не мога да махна булото, казалъ той, защото е нарисувано, и тази картина изобразява именно картина съ було!“ Всички останали зачудени, първиятъ живописецъ, излъгалъ птицитѣ, а вториятъ, като билъ по-искусенъ въ работата си, излъгалъ даже и хората. Затова атинскиятъ народъ тържествено го увѣнчалъ съ почтения лавровъ вѣнецъ.

Т Р И Л И П И.

(Прѣдание).

Въ гробищата на града Берлинъ имало три много голѣми липи. Всички жители на града ги помнятъ и ето какво разказватъ за тѣхъ: „Прѣди много години въ Берлинъ живѣли трима брата, които много се обичали. Веднѣжъ въ града се извършило убийство, и подозрението паднало върху едина отъ тримата брата. Споредъ законитѣ, обвиняемиятъ билъ осъденъ на смъртъ.

Като се научили за това другитѣ двама брата, я-